

alene var adgang til at oprette kapitalpensioner i en arbejdsgiverordning. Bestemmelsen er begrundet i forsørgelsesmæssige hensyn og omfattede i 1971 personer, der fik et betydeligt tab af erhvervsevnen, og som - alt andet lige - samtidig måtte afbryde ansættelsesforholdet og dermed muligheden for fortsatte indskud på kapitalpensionsordningen. Tilfældet med fortsatte indskud på en kapitalpensionsordning efter indtruffen invaliditet, som medførte et betydeligt tab af erhvervsevnen, var således slet ikke aktuelt i 1971.

Det er i dette lys, den af ministeriet anlagte fortolkning skal ses, hvilket også harmonerer med et svar i 1987 fra den daværende konservative skatteminister Isi Foighel til Folketingets Skatte- og afgiftsudvalg (Alm. del - bilag 149) om fortolkningen af bestemmelsen i pensionsbeskatningslovens § 25, nr. 2, i relation til udvidelsen af området for oprettelsen af kapitalpensioner, som skete fra og med indkomståret 1987. Fra dette tidspunkt kunne alle - og ikke bare lønmodtagere - oprette og indskyde på kapitalpensioner.

I svaret fra Isi Foighel, som jeg vedlægger, ses det, at den daværende skatteminister fastholder, at området for pensionsbeskatningsloven § 25, nr. 2, og dermed den lave afgift på 40%, skal fortolkes restriktivt. Det fremgår således bl.a. af svaret, at der ikke må være adgang for invalidepensionister til frit at hæve og genoprette kapitalpensionskonti uden de skatte- og afgiftsmæssige konsekvenser, der er knyttet til at ophæve ordninger i utide (60% afgift efter de nuværende regler). (Svaret ikke optrykt her).

I og med at pensionsbeskatningslovens hovedformål er at sikre, at den skattebegunstigede opsparing er til stede ved alderdommen, kan jeg også kun være enig i, at området for bestemmelsen i § 25, nr. 2, skal fortolkes således, at den ikke omfatter utilsigtede formål.

Der er imidlertid fra flere sider blevet stillet spørgsmålstejn ved, om der er fornøden hjemmelsmæssig dækning for den af Skatteministeriet anlagte fortolkning af reglerne. Derudover har der i den seneste tid også været rejst kritik af reglerne i relation til en anden variant, nemlig udbetaling af kapitalpension i forbindelse med en livstruende sygdom. Efter det nuværende regelsæt er der ikke mulighed for at hæve kapitalpensionen til 40% i afgift i forbindelse med en livstruende sygdom, medmindre sygdommen berettiger den pågældende til at modtage højeste eller mellemste førtidspension. Situationen

betragtes - på samme måde som tilfældet er med fortsatte indbetalinger til en kapitalpension efter indtruffen invaliditet - som en ophævelse i utide og udløser en afgift på 60%.

Afgiften på 60%, som jo altså skal betales, når kapitalpensionen hæves før pensionsalderen, er i pressen blevet kaldt en strafafgift, men jeg vil gerne minde om, at afgiften skal modsvare, at værdien af fradraget for indbetalingerne på kapitalpensionen, som før 1999 også blev indrømmet i den personlige indkomst, ofte har været på 60% eller derover. Personer, der har fået en kapitalpension udbetalt i utide til 60% i afgift, har således kunnet opretholde status quo eller sågar kunnet tjene på ordningen. Set i det lys har jeg svært ved at se, at 60%-afgiften skulle kunne betegnes som strafafgift. Dertil kommer, at afgiften også skal ses som et incitament til, at pensionen er til stede ved alderdommen, hvilket er hovedformålet med den skattebegunstigede pensionsopsparing.

Foranlediget af de konkrete eksempler, der har været fremme i pressen, er jeg imidlertid indstillet på at tage spørgsmålet om anvendelsesområdet for § 25, nr. 2, op til vurdering og drøftelse med Folketingets partier.

Personligt er jeg, som jeg også har nævnt i mit svar af 4. december 1998 til Folke tinget, dog tilhænger af, at vi tilstræber at skabe ordninger, der sikrer alle, også personer uden for arbejdsmarkedet, et supplement til folkepensionen. Jeg er derfor af den opfattelse, at vi så vidt muligt skal sørge for, at den skattebegunstigede pensionsopsparing er til stede ved alderdommen, ligesom vi også skal sikre os, at der ikke er grundlag for et utilsigtet misbrug af reglerne. Samtidig mener jeg dog også, at der er et hensyn at tage til de personer, der på grund af sygdom aldrig når pensionsalderen.

Disse betragtninger, mener jeg, bør afspejle sig i en bestemmelse som pensionsbeskatningslovens § 25, nr. 2.

Spm. nr. S 1215

Til justitsministeren (16/2 99) af:

Poul Nødgaard (DF):

»Hvad vil ministeren gøre for at intensivere indsatsen for at finde de 27 udviste serbiske asylansøgere, som en sognepræst fra Lyngby nu på 4. måned er med til at holde skjult for myn-